

Sygn. akt XII K 63/19

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie w XII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Wysokińska-Walczak

Protokolant: stażysta Joanna Sokołowska

przy udziale Prokuratora Andrzeja Józwika i Jolanty Pydyniak

po rozpoznaniu w dniach 26 września i 21 października 2019 r.

sprawy **R. K.**, urodzonego (...) w W., syna M. i A. z domu S.,

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 21 lutego 2017 r. w sprawie o sygn. akt V K 788/16, utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 września 2017 r. w sprawie o sygn. akt X Ka 959/17, za czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k., popełniony w dniu 01 października 2016 r., na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczono wobec skazanego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Nałożono na skazanego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 06 grudnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt V K 788/16 na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 01 października 2016 r. godz. 21:00 do dnia 02 października 2016 r. godz. 14:20. Orzeczona kara pozbawienia wolności nie została wykonana. Planowane wykonanie kary pozbawienia wolności przypada na okres od dnia 19 lipca 2022 r. do dnia 16 października 2023 r.;

II. Sądu Rejonowego dla Warszawy Żoliborza z dnia 20 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt III K 389/13, utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 lutego 2018 r. w sprawie o sygn. akt IX Ka 450/17, za czyny z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 10 grudnia 2012 r., na karę 4 lat pozbawienia wolności. Orzeczono wobec skazanego obowiązek naprawienia szkody w części na rzecz pokrzywdzonej. Wyrok uprawomocnił się z dniem 21 lutego 2018 r. Postanowieniem z dnia 31 lipca 2018 r. w sprawie o sygn. III K 389/13 na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 10 grudnia 2012 r. do dnia 18 marca 2013 r. Orzeczona kara pozbawienia wolności jest obecnie wykonywana, planowane zakończenie wykonywania kary przypada na dzień 19 lipca 2022 r.;

III. Sądu Rejonowego dla Warszawy Żoliborza z dnia 25 stycznia 2019 r. w sprawie o sygn. akt III K 653/17, za czyny:

a. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 31 sierpnia 2017 r., na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

b. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 31 sierpnia 2017 r., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

c. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 31 sierpnia 2017 r., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1-4 k.k. wymierzono skazanemu karę łączną 9 miesięcy pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres zatrzymania w sprawie w dniu 27 września 2017 r. godz. 14:30 do dnia 27 września 2017 r. godz. 15:55, ustalając, że jeden dzień zatrzymania odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Orzeczono wobec skazanego obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych. Wyrok uprawomocnił się z dniem 02 lutego 2019 r. Kara pozbawienia wolności nie została wykonana. Planowane wykonanie kary pozbawienia wolności przypada na okres od dnia 16 października 2023 do dnia 11 lipca 2024 r.

orzeka:

1. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. oraz art. 569 § 1 k.p.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone prawomocnymi wyrokami wydanymi w sprawach o sygn. akt **V K 788/16**, **III K 389/13** oraz **III K 653/17** i wymierza skazanemu R. K. **karę łączną 5 (pięciu) lat i 4 (czterech) miesięcy** pozbawienia wolności;

2. na podstawie 576 § 1 k.p.k. stwierdza, że w pozostałym zakresie połączone wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu;

3. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach o sygn.:

- V K 788/16, tj. od dnia 01 października 2016 r. godz. 21: 00 do dnia 02 października 2016 r. godz. 14:20,

- III K 389/13, tj. od dnia 10 grudnia 2012 r. do dnia 18 marca 2013 r. i od dnia 26

października 2018 r. do dnia 21 października 2019 r.,

- III K 653/17, tj. od dnia 27 września 2017 r. godz. 14: 30 do dnia 27 września 2017 r. godz. 15: 55,

ustalając, że jeden dzień zatrzymania odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. kwotę 144 (sto czterdzieści cztery) zł wraz należnym podatkiem od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu przez obrońcę z urzędu;

5. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia w całości skazanego R. K. od ponoszenia kosztów sądowych i obciąża nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt XII K 63/19

UZASADNIENIE

W dniu 07 listopada 2018 r. Dyrektor Aresztu Śledczego w W. - B. złożył pismo, w którym wskazał, iż w sprawie skazanego R. K. zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego, o którym mowa w art. 569 k.p.k.

Na rozprawie w dniu 21 października 2019 r. Prokurator wniósł o połączniewymierzonych R. K. kar przy zastosowaniu przepisów Kodeksu karnego, obowiązujących od 01 lipca 2015 r. i wymierzenie kary łącznej w wymiarze 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Obrońca skazanego wniósł o wymierzenie kary łącznej także w oparciu o obecnie obowiązujące przepisy i zastosowanie przy jej wymiarze zasady pełnej absorpcji.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił, co następuje:

R. K. został prawomocnie skazany następującymi wyrokami:

IV. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 21 lutego 2017 r. w sprawie o sygn. akt V K 788/16, za czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k., popełniony w dniu 01 października 2016 r., na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia

wolności. Orzeczono wobec skazanego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Nałożono na skazanego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Wyrok uprawomocnił się z dniem 26 marca 2017 r. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 06 grudnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt V K 788/16 na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 01 października 2016 r. godz. 21:00 do dnia 02 października 2016 r. godz. 14:20. Orzeczona kara pozbawienia wolności nie została wykonana. Planowane wykonanie kary pozbawienia wolności przypada na okres od dnia 19 lipca 2022 r. do dnia 16 października 2023 r.;

V. Sądu Rejonowego dla Warszawy Żoliborza z dnia 20 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt III K 389/13, utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 lutego 2018 r. w sprawie o sygn. akt IX Ka 450/17, za czyny z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 10 grudnia 2012 r., na karę 4 lat pozbawienia wolności. Orzeczono wobec skazanego obowiązek naprawienia szkody w części na rzecz pokrzywdzonej. Postanowieniem z dnia 31 lipca 2018 r. w sprawie o sygn. III K 389/13 na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 10 grudnia 2012 r. do dnia 18 marca 2013 r. Wyrok uprawomocnił się z dniem 21 lutego 2018 r. Orzeczona kara pozbawienia wolności jest obecnie wykonywana, planowane zakończenie wykonywania kary przypada na dzień 19 lipca 2022 r.;

VI. Sądu Rejonowego dla Warszawy Żoliborza z dnia 25 stycznia 2019 r. w sprawie o sygn. akt III K 653/17, za czyny:

d. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 31 sierpnia 2017 r., na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

e. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 31 sierpnia 2017 r., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

f. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 31 sierpnia 2017 r., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1-4 k.k. wymierzono skazanemu karę łączną 9 miesięcy pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres zatrzymania w sprawie w dniu 27 września 2017 r. godz. 14:30 do dnia 27 września 2017 r. godz. 15:55, ustalając, że jeden dzień zatrzymania odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Orzeczono wobec skazanego obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych. Wyrok uprawomocnił się z dniem 02 lutego 2019 r. Kara pozbawienia wolności nie została wykonana. Planowane wykonanie kary pozbawienia wolności przypada na okres od dnia 16 października 2023 do dnia 11 lipca 2024 r.

Z opinii wydanej przez Dyrektora Aresztu Śledczego w G. z dnia 16 października 2019 r. wynika, że R. K. przebywa w warunkach izolacji penitencjarnej po raz ósmy, obecnie do od 27 października 2018 r. Zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary określone zostało jako poprawne. Osadzony był dwanaście razy nagradzany regulaminowo, nigdy nie był karany dyscyplinarnie. W stosunku do swoich przełożonych przyjmuje postawę regulaminową. W kontaktach ze współosadzonymi nie odnotowano sytuacji konfliktowych. Skazany nie przejawia zachowań agresywnych bądź autoagresywnych. Chętnie bierze udział w zajęciach kulturalno – oświatowych i sportowych. Nie jest obecnie zatrudniony, z uwagi na udział w kursie zawodowym na kierunku stolarz w Oddziale Zewnętrznym w S. Aresztu Śledczego w G.. Orzeczoną karę pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym, nie wykazuje motywacji do opracowania i realizacji Indywidualnego Programu Oddziaływania. W ramach oddziaływań profilaktycznych wziął udział w Krótkiej Interwencji z rozpoznaniem szkodliwego wzorca spożywania alkoholu, uczestniczył również w programie resocjalizacyjnym Świadomy Kierowca, skierowanym dla skazanych odbywających karę pozbawienia wolności za czyn z art. 178a k.k. R. K. deklaruje przynależność do podkultury przestępczej, jednakże nie odnotowano negatywnych zachowań na tym tle. Przyznaje się do popełnionych przestępstw, aczkolwiek minimalizuje szkodliwość swoich czynów.

Sąd zważył, co następuje:

Wydając wyrok łączny w przedmiotowej sprawie, Sąd orzekał na podstawie przepisów Rozdziału IX Kodeksu karnego, obowiązujących od dnia 01 lipca 2015 r., w których ustawodawca na rzecz nowej zasady łączenia kar podlegających wykonaniu, odszedł od stosowania ówczesnej konstrukcji zbiegu przestępstw.

Obecnie obowiązujący przepis art. 85 k.k. stanowi, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, zaś podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa podlegające połączeniu.

Analiza dotychczasowych skazań R. K. wskazuje, iż w chwili obecnej odbywa on karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Żoliborza z dnia 20 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt III K 389/13, po której zaplanowane jest wykonanie dwóch pozostałych, dotąd nie odbytych, kar pozbawienia wolności, orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 21 lutego 2017 r. w sprawie o sygn. akt V K 788/16 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Żoliborza z dnia 25 stycznia 2019 r. w sprawie o sygn. akt III K 653/17. Z powyższego wynika, że - w rozumieniu art. 85 § 2 k.k. - wszystkie wymienione skazania podlegają wykonaniu, zatem w niniejszej sprawie możliwym było orzeczenie w stosunku do R. K. kary łącznej w oparciu o przepisy obowiązujące w chwili orzekania.

W związku z tym, że niektóre czyny popełnione przez skazanego miały miejsce także przed dniem 01 lipca 2015 r., dokonanie wyboru pomiędzy dwoma reżimami prawnymi, nastąpiło z uwzględnieniem zasady wyrażonej w art. 4 k.k., nakazującej, w przypadku zmiany ustawy, stosowanie ustawy obowiązującej uprzednio, w razie stwierdzenia, iż jest ona względniejsza dla sprawcy.

Badając sytuację skazanego w oparciu o przepisy obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015 r., Sąd zobowiązany był wziąć pod uwagę związek czasowy, jaki zachodzi pomiędzy datami czynów w wyrokach jednostkowych a datami tych wyroków, nawet nieprawomocnych, celem ustalenia czy w niniejszej sprawie zachodzi sytuacja, w której dwa lub więcej czynów popełnionych zostało przed zapadnięciem wyroku pierwszej instancji co do któregośkolwiek z tych czynów. Podnieść zatem należy, że o ile powyższy materialnoprawny warunek spełniony został w odniesieniu do wyroków zapadłych przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia z dnia 21 lutego 2017 r. w sprawie o sygn. akt V K 788/16 oraz przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Żoliborza z dnia 20 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt III K 389/13, gdyż czyny co do których zapadły powyższe wyroki popełnione zostały kolejno 01 października 2016 r. i 12 grudnia 2012 r., to kara pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Żoliborza z dnia 25 stycznia 2019 r. w sprawie o sygn. akt III K 653/17, ze względu na daty popełnionych czynów (31 sierpnia 2017 r.) nie mogłaby zostać objęta węzłem kary łącznej, co spowodowałoby konieczność jej odrębnego wykonania.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że wydanie w niniejszej sprawie wyroku łącznego pod rządami „starego” reżimu prawnego nie przyniosłoby korzyści skazanemu.

Zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k., Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak określonych ustawą górnych progów wymiaru poszczególnych rodzajów kary łącznej, którą - w odniesieniu do kary łącznej pozbawienia wolności - jest kara 20 lat pozbawienia wolności.

Ustalając wymiar kary łącznej, Sąd może orzekać na podstawie jednej z trzech zasad: absorpcji, kumulacji i asperacji. Pierwsza z nich sprowadza się do orzeczenia kary łącznej w wymiarze najwyższej z kar jednostkowych lub kary łącznej. Orzekanie na podstawie zasady kumulacji sprowadza się do orzeczenia kary łącznej, sumującej kary tego samego rodzaju w jedną karę łączną, bez jakiegokolwiek obniżenia wymiaru tej sumy, z kolei wyrokowanie na podstawie zasady asperacji oznacza orzeczenie kary łącznej w wysokości pomiędzy karami orzeczonymi przy zastosowaniu absorpcji i kumulacji.

W realiach niniejszej sprawy, granice wymiaru kary łącznej wynosiły od 4 lat pozbawienia wolności – w przypadku zastosowania pełnej absorpcji, do 6 lat pozbawienia wolności – w przypadku zastosowania zasady pełnej kumulacji.

Zastosowanie jednej z powyższych dyrektyw wymiaru kary łącznej, wymagało od Sądu zbadania związków podmiotowo-przedmiotowego i czasowego, zachodzących pomiędzy zbiegającymi się czynami, jak również właściwości i warunki osobiste skazanego oraz jego zachowanie w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności. Podkreślić jednocześnie należy, iż niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Natomiast priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 marca 2018 r.

w sprawie o sygn. II AKa 76/18).

Nadto, pod rozważę należało wziąć treść art. 85a k.k., zgodnie z którym, orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Orzekając w powyższym zakresie, Sąd wziął pod uwagę, że między przestępstwami, za które orzeczone zostały kary podlegające łączeniu nie zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy. Popelnione bowiem przez skazanego przestępstwa wymierzone były przeciwko różnym dobrom prawnym, tj. przeciwko mieniu i bezpieczeństwu w komunikacji. Jednocześnie Sąd uznał, że powyższe przestępstwa nie cechuje także bliskość czasowa – chronologicznie pierwsze z nich R. K. popełnił 12 grudnia 2012 r., a ostatnie 31 sierpnia 2018 r., co oznacza iż skazany niemalże przez 6 lat naruszał porządek prawny. Nadto, okolicznością negatywnie wpływającą na wymiar kary łącznej jest fakt, że –jak wynika z danych o karalności skazanego – był on skazywany szesnastokrotnie, co wyraźnie świadczy o lekceważącym stosunku do porządku prawnego.

Istotna przy wymierzaniu kary łącznej względem skazanego, była także opinia wydana przez Dyrektora Aresztu Śledczego w G.. Opinia, którą zdaniem Sądu określić można jako umiarkowanie pozytywną, wskazuje, że orzeczono względem R. K. kara zaczyna przynosić pożądane rezultaty resocjalizacji. Z drugiej jednak strony nie można przyjąć, iż samo pozytywne zachowanie skazanego w warunkach osadzenia nie jest okolicznością wyjątkową, uzasadniającą szczególne traktowanie przy orzekaniu kary łącznej, lecz winno stanowić normę w przypadku osób odbywających karę pozbawienia wolności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 października 2018 r. w sprawie o sygn. II AKa 404/18) Uwadze Sądu nie mógł także ująć fakt, że skazany deklaruje przynależność do podkultury przestępczej i, co prawda, przyznaje się do popełnionych czynów, to jednocześnie minimalizuje ich szkodliwość.

Podkreślić należy, że o ile proces resocjalizacyjny względem R. K. przebiega dość prawidłowo, to nie został on jeszcze w pełni ukończony. W ocenie Sądu, na obecnym etapie brak jest gwarancji, że skazany po opuszczeniu zakładu karnego, nie powróci na drogę przestępczą, zwłaszcza, że w przeszłości powracał już do popełniania przestępstw. Należy również pamiętać, że każda orzeczona kara, także ta wymierzona wyrokiem łącznym, powinna wpływać na przekonanie, że popełnianie przestępstw nie może ująć bezkarnie i spotyka się z odpowiednią reakcją organów państwa. Zlekceważenie zatem przez Sąd przedstawionych także tych negatywnych okoliczności, bez wątplenia pozostawałoby w sprzeczności z ideą sprawiedliwej kary.

Szereg wyżej przedstawionych czynników zdecydowanie przemawia za wymierzeniem względem R. K. kary o zdecydowanie wyższym wymiarze, aniżeli odpowiadający wysokości najwyższej kary jednostkowej, tj. kary 4 lat pozbawienia wolności, o którą wnioskował obrońca. Sąd zdecydował, że kara łączna na zasadzie asperacji, w wymiarze 5 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności będzie karą odpowiadającą potrzebom wychowawczym i zapobiegawczym względem skazanego, jak i stanowić będzie właściwą oraz celową reakcją na popełnione przez niego czyny.

Na podstawie art. 577 k.p.k. Sąd, na poczet orzeczonej kary łącznej, zaliczył skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach o sygn. akt V K 788/16, tj. od dnia 01 października 2016 r. godz. 21: 00 do dnia

02 października 2016 r. godz. 14:20; III K 389/13, tj. od dnia 10 grudnia 2012 r. do dnia 18 marca 2013 r. i od dnia 26 października 2018 r. do dnia 21 października 2019 r.; III K 653/17, tj. od dnia 27 września 2017 r. godz. 14: 30 do dnia 27 września 2017 r. godz. 15: 55. Sąd kierował się w tej mierze obliczeniami dokonanyymi przez administrację Zakładu Karnego.

O kosztach obrony z urzędu Sąd orzekł w oparciu o art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. i zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. kwotę 144 zł, powiększoną o kwotę podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę sprawowaną z urzędu, a na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 616 § 1 pkt 1 i § 2 pkt 2 k.p.k. z uwagi na fakt, iż skazany przebywa w warunkach izolacji i nie jest odpłatnie zatrudniony w jednostce penitencjarnej, Sąd zwolnił R. K. od kosztów sądowych w przedmiocie wydania wyroku łącznego, obciążając nimi Skarb Państwa.